GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Preguntar per la maleïda independència.

Opinió | 23/09/2009 | 14:13

En el context José Montilla ha ballat al so de Ferráz, com no podia ser d'altra manera...

La sentència de l'Estatut fa tres anys que es fa esperar. El PP va presentar recurs a un text que d'altra banda va acatar i donar com a totalment constitucional a Andalusia amb el vist-i-plau de don Javier Arenas, i també al País Valencià amb el del president Camps i la plana major del PP de València i de l'estat. Però ja sabem que el PP aquí diu això, i allà allò, segons que l'interessa a cada moment, i segons si hi pot o no guanyar vots, i altres dividends.

La flamarada independentista reflectida en primer terme a la consulta d'Arenys de Munt és la clara reacció d'aquest emprenyament massiu del país. L'Estatut va estar gestat al Parlament de Catalunya, i refrendat majoritàriament a les urnes pels ciutadans. I aquesta és l'única força i l'unica raó que hauria de prevaler davant els desproposits d'aquest partit que presenta amb tota la pompa la seva candidata a Catalunya, com si la senyora Sánchez-Camacho hagués de ser la panacea i el remei de tots els nostres mals. Venen a casa nostra a dir que "ells no estan en contra de cap llengua" i la senyora Alicia (sense accent) assevera que a Catalunya no li cal cap referèndum d'autodeterminació, perquè el que li calen són solucions als seus veritables problemes. I no pensen que potser la solució comença per aquí.

A Catalunya però es nota que hi ha alguna cosa en l'ambient, un neguit que de moment no té reflex electoral ni estadístic, però que va corcant les estructures. És, tal com deia un company l'altre dia en un article, "un pressentiment que enllaça el català emprenyat amb el sobiranisme impacient, amanit amb la vella èpica a mitges que ha marcat la nostra història".
És ben cert que l'independentisme català és un fenomen heterogeni, dispers, multiforme, que es fa visible, mobilitza, irrita i fa por en certs despatxos de Madrid, malgrat la seva escassa tradició històrica. Per això també és ben cert que sorprèn la seva efervescència a la Catalunya actual, tan mestissa, tan atabalada pels problemes socioeconòmics i tan políticament escèptica, però on les estelades surten de tot arreu, de cada casa, i de llars tan poc susceptibles de ser catalanistes com les de molts Rodríguez, Marin, Gómez i altres llinatges provinents de terres castellanes, i ara habitants del cinturó vermell de la capital catalana. Potser l'explicació a aquest sobiranisme naixent es diu desafecció per escanyament d'un estat que només es recorda dels catalans a l'hora de la recaptació, i poca cosa més. Un estat al que hem d'implorar que ens doti d'infraestructures bàsiques que altres territoris que aporten força menys que Catalunya ja disposen fa temps. Un estat centralista i uniforme, que malgrat les seves proclames que comencen pel prefix pluri, és absolutament uni.

Veritablement aquesta és la força de l'independentisme que s'escampa com una taca d'oli, i que cada vegada que els dirigents del PP (o del PSOE) obren la boca guanya adeptes als confins i urnes del Principat i a les altres terres de la seva mateixa parla i cultura. Hi haurà referèndum a seixanta municipis i ningú no ho podrà impedir ni evitar, perquè la llibertat de les persones i els seus desitjos polítics estan pel damunt de cap llei, de cap constitució i de cap sentència judicial basada en cap "normativa oficial". I sí que aquest és potser el vell truc, tan català, del timbaler del Bruc, els redobles del qual en retrunyir entre les muntanyes de Montserrat, van fer creure les tropes napoleòniques que els esperava un enemic nombrós i temible. "Si en lloc de tocar el timbal s'hagués tocat els bemolls ...!", sospirava l'afrancesat Fages de Climent. Però convé recordar que, malgrat el miratge, el timbaler va obtenir la victòria. I paradoxalment ho va fer en

una guerra que al contrari dels catalans que l'anomenem "La guerra del Francès", els espanyols l'anomenen paradoxalment "De la Independència", paraula avui força criminalitzada per aquells descendents dels que precisament la van aconseguir davant els gals invasors, tal com queda ben clar. La independència doncs, és una cosa normal en entitats i persones, i les nacions no són diferents per renunciar-hi perquè és un dret que tenen. La independència que, com és sabut, sovint recau en qui més la desitja, a la curta o a la llarga.
Algunes de les conclusions del company en l'article al qual em refereixo abans són força assenyades. És ben cert que per afermar-se o créixer, al sobiranisme català li falten -com a mínim- quatre condicions. Primera, assumir que la independència no consisteix simplement a hissar la senyera a la plaça de Sant Jaume; segona, acceptar (i utilitzar en favor seu) que Catalunya és irremissiblement bilingüe i que cal continuar incentivant i premiant l'ús del català perquè, com a mínim ho continui sent, i el castellà (llengua dominant i molt més forta que la nostra) no se l'acabi menjant; tercera, sumar a la seva causa persones i idees que inspirin confiança i serietat, i quarta, moderar la innata tendència dels seus líders més folklòrics al caïnisme i l'atomització.

La realitat és que aquesta vegada els catalans no s'han acollonit, malgrat l'amenaça falangista que els poc interessats que la consulta d'Arenys de Munt es portés a terme els van propiciar. Als catalans sovint ens han de pressionar o incitar perquè ens mobilitzem. I segur que si no hi hagués hagut aquesta pressió externa tan important, l'impacte hauria estat una desena part inferior. Cal destacar la valentia de l'alcalde i els regidors que van promoure la consulta, perquè no es van acovardir davant les possibles represàlies, pressions econòmiques i amenaces sancionadores de tota mena que irremissiblement després s'han donat.

En el context José Montilla ha ballat al so de Ferráz, com no podia ser d'altra manera, i Zapatero (mirat amb lupa pel PP) ha tranquilitzat els espanyols i els ha dit que el d'Arenys "no tindria cap altre mimetisme ni transcendència". Ara però el Tribunal Constitucional ja corre i diu en un gens solemne discurs de la seva presidenta, María Emilia Casas, que el dictamen serà abans de final d'any. I fins i tot considera possible que es faci públic el mes d'octubre. Casas podrà valorar si li ha valgut la pena allargar fins a l'exasperació aquest procés, amb la voluntat de fer possible que posicions antagòniques s'anessin aproximant per aconseguir una unanimitat que reforcés el Tribunal i la sentència, amb tota seguretat desfavorable a Catalunya i a l'Estatut. Però si aquest era l'efecte que es buscava, el resultat ha estat el contrari i el que ha entrat en qüestió és la legitimitat de la pròpia institució. Una legitimitat a hores d'ara ja molt qüestionada i que ha tingut la seva primera simptomatologia en "la consulta de la maleïda independència", feta realitat contra vents i tempestes i amb tota valentia a Arenys de Munt.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/14480-preguntar-per-la-maleida-independencia.htm